

## **Overweging: 29e zondag door het jaar B**

### **Thema: Bidden, zonder op te geven**

Lezingen: Exodus 17,8-13 en Lucas 18,1-8

Zondag 19 oktober 2025      Dora Kruijer

Bidden, onophoudelijk zonder op te geven  
Dat is de opdracht die Jezus ons vandaag geeft.  
Dat is nogal wat in een wereld waar zoveel mis is:  
de groeiende kloof tussen rijk en arm  
de aantasting van de natuur  
de toenemende dreiging van oorlog,  
en mensen op de vlucht.  
onze democratie die onder druk staat.  
en in de aanloop van onze verkiezingen  
polarisatie die nog heftiger is.

Waar gaat dit naar toe ?  
Kunnen we het tij nog keren?

Het beangstigt me soms.  
Hoe verder te gaan als het water ons tot aan de lippen staat?  
Maar angst is een slechte raadgever, weten we.  
Leven in angst?? Zo heeft God het leven niet bedoeld.

Hoe anders zou het zijn  
om met een hart vol hoop de toekomst tegemoet te gaan.  
Het zou een wereld van verschil uitmaken.

Daarom is het goed om hier op zondagmorgen bij elkaar te zijn.  
even geen nieuws, geen talkshows, geen piepende mobieltjes (hoop ik).  
Stil zijn  
Bij elkaar zijn om te luisteren naar woorden uit de schrift  
in de hoop dat zij ons de weg wijzen.

### **Vandaag gaat het over bidden**

In Exodus, het boek over de uittocht uit het land van slavernij, wordt verteld over de hevige strijd die Israël moet voeren tegen Amalek, de aartsvijand, die de gewoonte had om het volk van achteren aan te vallen.  
Waar moeders en kinderen liepen en zij die achterbleven. Zoals altijd zijn zij de eerste slachtoffers. Mozes gaat de berg op en bidt met de armen ten hemel tot God. Kom mij te hulp God. Ik kan het niet alleen. Het volk beneden voert een lange strijd op leven en dood.

Maar Mozes wordt moe. Als zijn armen zakken, lijdt zijn volk verlies, heft hij ze omhoog dan wint het volk de strijd. Twee vrienden komen hem te hulp. Brengen een steen voor hem om op te zitten en ondersteunen ze zijn armen net zo lang tot de strijd gewonnen is.

Vrienden zijn nodig om het bidden vol te houden. Een prachtig beeld over de kracht van samen bidden. We hebben elkaar nodig om het vol te houden. Alleen samen lukt het met ieder zijn talenten. Bidden en doen , strijden in dit geval, beiden zijn nodig om het kwaad te overwinnen.

Ook Jezus spreekt tot ons over bidden.

Hij vertelt ons het verhaal van de goddeloze onrechtvaardige rechter die geplaagd wordt door eindeloze bezoeken van een weduwe die om recht vraagt. Als vrouw alleen heeft ze geen inkomen en is volkomen afhankelijk van anderen. Ze mag niet getuigen, ze heeft geen man meer die het voor haar opneemt als haar onrecht wordt aangedaan. In uiterste nood gaat ze naar de rechter. Maar de rechter heeft er geen zin in.

Hij is helemaal niet met haar begaan. Hij wil van het gezeur af zijn, geen tijd verliezen aan al haar bezoeken. En ..., hij is ook beducht voor de vrouw. Straks slaat ze mij nog in mijn gezicht, zegt hij, zal ze mij een blauw oog slaan, staat er eigenlijk. Haar aanhoudend roepen heeft alsnog resultaat: hij doet haar recht.

Als deze ongelovige onrechtvaardige rechter - zegt Jezus - al luistert naar de vrouw, hoeveel te meer zal God recht verschaffen aan zijn uitverkorenen die dag en nacht tot hem roepen.

### **De weduwe is ons voorbeeld.**

In onze zorgen, onrust en woede om wat er gebeurt, mogen we ons tot God richten en vragen ons te helpen. Zijn Naam betekent immers: Ik zal er zijn voor jou. Hij is er voor jou, voor mij en voor ieder die tot hem roept. Hij zal ons redden. Prachtig! Tegelijkertijd schuren deze woorden in me. Het zijn ook woorden die te vaak gebruikt worden als een alibi om niet te handelen, niet in actie te komen. Het lijkt alsof wij moeten bidden en wachten totdat God persoonlijk ingrijpt. God als bijna letterlijk een goed heilig man, die onze wensen vervult als we maar lang genoeg blijven vragen. Zo kan Jezus het niet bedoeld hebben.

Nee, zo is het ook niet.

Te lang heb ik jou buiten mij gezocht - zei Augustinus - maar je was ín mij. God vindt in ons een woning. Hij wil als een kracht, als een bron van liefde in ons werkzaam zijn. Die liefde mogen wij uitdragen naar de mensen om ons heen. Een lach, een zoen, een bemoedigend woord, een helpende hand .. het kan een wereld van verschil betekenen.

Maar we mogen ons niet afzonderen voor de grote noden in onze wereld. Want wij maken deel uit van die wereld. Als mensen door oorlog en vervolging moeten vluchten en in uiterste nood een beroep op ons doen mogen wij ons niet afwenden. Zouden we samen iets kunnen betekenen voor hen? Wek uw kracht, klinkt in een lied, en kom ons bevrijden.

Etty Hillesum schreef vlak voor haar deportatie naar Auschwitz, in haar dagboek ...

*Ik citeer: Dit ene wordt me steeds duidelijker, dat jij ons niet kunt helpen, maar dat wij jou moeten helpen en door dat laatste helpen we onszelf. En dit is het enige wat we in deze tijd kunnen redden en ook het enige waar het op aankomt: een stukje van jou in onszelf, God. En misschien kunnen we ook eraan meewerken om jou op te graven in de geteisterde harten van anderen. Ja, mijn God, aan de omstandigheden schijn jij niet al te veel te kunnen doen, ze horen bij het leven. Ik roep je er ook niet voor ter verantwoording. Jij mag daar later ons voor ter verantwoording roepen."*

Om te luisteren naar de stem van je geweten, om bij je diepste verlangen te komen, heb je stilte nodig en aandacht.  
Zo ook wij.

Hier mogen wij de stilte binnengaan  
ruimte maken om tot onszelf te komen.  
ons hart te openen voor God,  
voor liefde die ons draagt  
onze ziel tot rust laten komen  
ons geborgen wetend in het geheim van liefde  
waarin wij allen geborgen zijn  
Met de liefde in ons hart en in vertrouwen dat hij met ons meegaat  
kunnen wij onze weg vervolgen  
een troostend woord spreken,  
een helpende hand bieden  
een kaars branden  
en zoveel kleine gebaren om te laten zien:

Zoals God er is voor mij, zo ben ik er voor jou.

God heeft geen andere handen dan de onze.  
Wij moeten het doen.  
Maar Hij zal onze kracht zijn.  
Een werktuig in Gods handen.

Dat het zo moge zijn.